

med Vandløbs Regulering, med skabeligt Vands Afledning, og saa fremdeles, men man har aldrig, saavidt jeg veed, overdraget dem Afgjørelsen af Sager, hvor der var Tale om at indvinde Land fra Havet, høiest fra Fjorde eller fra Bøge af samme. Det forekommer mig ogsaa, at der kan være Spørgsmaal om, hvorvidt de ere i Besiddelse af de Kundskaber og den Erfaring, der ere nødvendige ved Afgjørelsen af de her omhandlede Forhold. Det, det her kommer an paa, er at kjende Kyststrækningens og Strømningernes Beskaffenhed. Kyststrækningens Beskaffenhed kunne de vel nok blive bekendte med ved at undersøge den, naar en Forretning skal foretages; men derimod kunne de ikke paa den Dag, og maaskee heller ikke ved i længere Tid at boe paa Kysten, blive bekendte med Strømningerne, hvortil udfordres, at man i en Arrække har boet paa Kysten og seet de forskjellige Strømninger virke. Det forekommer mig saaledes, at Landvæsencommissions- og Reglen ikke vilde være i Besiddelse af de Kundskaber, hvorpaa det her kommer an, og at det altsaa vil være noget misligt at henvise disse Sagers Afgjørelse til dem. Dertil kommer en anden Omstændighed, den nemlig, at hvor folkelig en Institution Landvæsencommissions- og Reglen er, især førend Retsbetjentene bleve satte til at være Formænd i samme, er Behandlingen i samme dog en af de dyreste Procesmaader, vi have. At tilveiebringe en Landvæsencommissions- og Reglen i de her omhandlede Sager vil i Reglen koste mellem 20 og 30 Rd., og bliver der Spørgsmaal om en Overlandvæsencommissions- og Reglen, vil Afgjørelsen af en saadan Sag kunne medføre en Udgift af 60 Rd. og derover. Dette er vel Noget, der ikke kan genere de velhavende Kystbesiddere, der have Fordele, der grænse til Havet, men det vil i meget høi Grad genere de mindre Eiendomsbesiddere, hvorved jeg her nærmest tænker paa de smaa Huuseiere i de ved Sundet liggende Fiskerleier, som netop ere de, der meest have klaget over disse Gravninger.

Jeg vil tillade mig at henstille til de Herre, om De troe, at en saadan lille Huuslod er istand til at tilveiebringe Udgifterne ved en saadan Landvæsencommissionsforretning, som her er Spørgsmaal om. Jeg overseer ikke her-

ved, at der i Loven om Landvæsencommissions- og Reglen af 30te December 1858 er givet Ud- sigt til, at der ogsaa i saadanne Sager kan indrømmes Partene, hvis Sagen maatte be- findes at indeholde Grund dertil, den samme Begunstigelse, som ved den ordinaire Ret kan indrømmes en trængende Part, nemlig Fri- tagelse for at betale Retsgebyrer, men Udgif- terne vilde i saa Fald falde paa Amtsrepar- titionsfonden, og da det let kan forudsæes, at — jeg tør uden videre sige alle disse Huus- eiere eller Fiskere, i at Fald de allerfleste af dem vilde være i det Tilfælde at maatte for- lange en Landvæsencommissions- og Reglen i Sagen, vilde det ikke medføre ringe Udgifter for denne Fond, naar den skulde overtage alle disse Udgifter. Dertil kommer, at disse Re- gler ikke skulde gjælde for bestandigt, idet det nemlig efter Slutningen af § 1 skal staae saa- vel Eieren eller Brugeren som Andre frit for at lade Sagen paany foretage efter 5 Aar, og hvor der da altsaa igjen maa tilveiebringes de omhandlede Bøyer. Det vil altsaa sees, at det er betydelige Udgifter, der her vilde fastes paa de mindre Formuende eller ialfald vilde falde Amtsrepartitionsfonden til Last.

Men Afgjørelsen bliver end misligere ved en anden Bestemmelse. Der findes nemlig i Loven bestemt, at Landvæsencommissions- og Reglen ved tydelige Mærker betegne, og i sin Kjendelse nøjagtigt angive de Grændser, indenfor hvilke saadan Optagning af Steen m. v. ikke bør til- stedes. Der er ikke i Loven sagt, hvorledes disse Mærker skulle være, men de kunne for- nøjagtigt ikke være andet end Pæle, som blive nedrammede ude i Stranden for at vise de Grændser, indenfor hvilke der ikke maa graves. Om Steenmærker vil der ikke kunne være Tale; thi ved den mindste Vind eller Søgang vilde de forsvinde, ikke at tale om, at de vilde kunne blive borttagne af Steenfisherne ved Mattetider, naar Ingen var tilstede, der kunde forhindre det. Men saadanne Mærker som Pæle vilde umuligt kunne staae en eneste Vinter, hvor der er Sis. Hvor smalt Sundet end er, er det dog paafaldende, hvor betydelig Kraft Isen har. Man har endog saa seet Isen ved Paalands-Østervind omstyrte Fiskerhytter; hvor- meget lettere maatte den ikke kunne knække saa-